

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล ที่มีผู้ใช้กันอย่างกว้างขวางในการติดต่อสื่อสารระหว่างชนชาติต่างๆ ให้เข้าใจซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะในปัจจุบันนี้ โลกมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีมาก การคมนาคม การติดต่อสื่อสารกับนานาประเทศเป็นไปอย่างรวดเร็วและสะดวกและรวดเร็ว ส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเป็นไปอย่างไร้พรมแดน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2535 : 6) ภาษาอังกฤษจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการดำรงชีวิตของคนไทยเป็นอย่างมาก ทั้งด้านการค้า การศึกษาและการดำรงชีวิต อาจจะกล่าวได้ว่าผู้ที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษดีจะเป็นผู้ที่ได้เปรียบในด้านการประกอบอาชีพมากกว่าผู้ที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษ ดังนั้นคนไทยในปัจจุบันจึงนิยมเรียนภาษาอังกฤษเพื่อนำไปเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพเป็นจำนวนมาก โรงเรียนและสถาบันต่างตอบสนองความต้องการดังกล่าว ด้วยการเปิดโปรแกรมการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษสามารถติดต่อกับชาวต่างประเทศได้ และการที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ได้ดีนั้น นักเรียนควรที่จะรู้คำศัพท์ให้มาก จำได้แม่นยำและสามารถนำมาใช้ได้ถูกต้องคล่องแคล่ว ซึ่งจะช่วยให้การเรียนได้ผลดียิ่งขึ้น

วิลกินส์ (Wilkins. 1977 : 111; อังใน ชีรพล สยามพันธ์. 2550 : website) กล่าวว่า การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนต้องมีความรู้ด้านไวยากรณ์และคำศัพท์อย่างสมดุลกัน เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษน่าสนใจ ทำให้ทราบว่าการเรียนรู้คำศัพท์ เป็นสิ่งที่จำเป็นมาก และคำศัพท์ส่วนใหญ่อยู่ในพจนานุกรม ซึ่งคำศัพท์มีจำนวนมาก นักเรียนไม่สามารถจำคำศัพท์ได้ทุกคำ และการที่จะจำคำศัพท์ได้มากหรือน้อยนั้นก็ขึ้นอยู่กับความสามารถในการจำและความเข้าใจรูปแบบการใช้ ตลอดจนความจำเป็นในการใช้คำศัพท์นั้น ๆ อีกด้วย ซึ่งวิธีที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์ได้ดีก็คือการนำรูปภาพที่มีการจัดหมวดหมู่ กลุ่มคำศัพท์มาอ่านและท่องที่ละหมวด จะทำให้สมองสามารถจดจำคำศัพท์ได้เป็นหมวดหมู่ ซึ่งเป็นการจัดระเบียบความจำนั่นเอง

สิ่งสำคัญในการสนับสนุนให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพ ข้อมูลต่าง ๆ ที่เราเก็บไว้ในความจำ

จะถูกกระบวนการคิดและการตัดสินใจรวบรวมและกลั่นกรองออกมาเป็นพฤติกรรม จอยซ์ และวีล (Joyce & Weil, 1996 : 209-231) ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนโดยเน้นความจำ ซึ่งการที่บุคคลจะจำสิ่งใดได้ดีนั้น จะต้องเริ่มจากการรับรู้สิ่งนั้นหรือการสังเกตสิ่งนั้นอย่าง ตั้งใจ และเชื่อมโยงกับสิ่งที่รู้แล้วหรือจำได้ ดังนั้นจึงมีแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนเพื่อเน้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ซึ่งแนวคิดในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญา ได้เข้ามามีอิทธิพลต่อแนวคิดของนักการศึกษาและครูผู้สอนทุกระดับ ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาองค์รวมของผู้เรียน อันหมายถึง การพัฒนาสมองของผู้เรียนทั้งด้านซ้ายและด้านขวา (สมศักดิ์ สันทรเวชชัย, 2544 : 1) โดยสมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวาจะส่งผลต่อปัญญาและความสามารถในด้านต่าง ๆ (อารี สันทรวี, 2548 : website)

เพื่อให้ครูได้เข้าใจในการศึกษา วิเคราะห์พหุปัญญาของนักเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 : 6 – 8) ได้จำแนกลักษณะความสามารถความถนัดไว้ 8 ด้าน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพหุปัญญาที่จะช่วยให้ครูเห็นถึงความแตกต่างของผู้เรียน เพื่อพัฒนาวิธีการจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์ปฏิบัติการเรียนรู้ตามรูปแบบพหุปัญญา มีความสามารถทางพหุปัญญาสูงขึ้นทุกด้าน (ขวัญจิรา ภูสังข์, 2547 : บทนำ) ดังนั้นการจำคำศัพท์จึงเป็นเรื่องสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ (ดวงเดือน แสงชัย, 2531 : 118) แต่ครูควรสอนให้นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์เหล่านั้นได้ถูกต้อง ทั้ง โครงสร้างที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน และจำเป็นต้องเข้าใจรูปแบบการใช้ ตลอดจนความจำเป็นในการใช้คำศัพท์นั้น ๆ อีกทั้งต้องออกเสียง ได้ถูกต้อง เข้าใจความหมายและเขียนสะกด ได้อย่างถูกต้องด้วย

เนื่องจากปัญหาที่นักเรียนไม่รู้คำศัพท์และความหมาย ประกอบกับนักเรียนที่เรียนสายอาชีพส่วนใหญ่ไม่คอยสนใจเรียนภาษาอังกฤษทำให้ไม่สามารถพูด อ่านและเขียนภาษาอังกฤษได้ จึงได้มีผู้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสอนคำศัพท์เพื่อคิดค้นหาวิธีการและเสนอแนวทางและวิธีสอนในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อนำมาปรับปรุงในการสอนคำศัพท์เอาไว้ ดังเช่น ดร.เทมเปิล แกรนดิน (Dr. Temple Grandin, 1996 ; อ้างใน สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ 2545 : 5) ได้เสนอแนวการสอนคิดด้วยรูปภาพ จะช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าไปมีส่วนร่วมหรือเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริง และความรู้ เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการจดจำ การนำเอาข้อเท็จจริงที่ได้จดจำไว้ออกมาใช้งาน เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาและการคิดและเกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ที่เป็นรายบุคคล และกลุ่ม ซึ่งการเรียนการสอนควรคำนึงถึงการพัฒนาสมองทั้งสองซีกของผู้เรียน เพราะผู้เรียนแต่ละคนมีรูปแบบการเรียนที่แตกต่างกัน อีกทั้งบางคนยังมีความชอบความถนัดในการใช้สมองซีกซ้ายและซีกขวาในการเรียนรู้ที่ไม่เหมือนกัน ดังเช่น สุรางค์ ไข้วัด

ระกูล (2541 : บทนำ) กล่าวว่าในห้องเรียนหนึ่งประกอบด้วยนักเรียนที่มีความแตกต่างในด้านต่าง ๆ ถ้าหากครูสามารถจัดกระบวนการเรียนการสอนได้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละบุคคลก็จะช่วยเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียนได้มาก ซึ่งกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับลักษณะแบบนี้ คือ กิจกรรมการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพ โดยมีพื้นฐานแนวความคิดจากทฤษฎีพหุปัญญา

ทฤษฎีพหุปัญญาของ เฮิร์ทเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner. 2005 : Online) เป็นการจำแนกความถนัดของมนุษย์ออกเป็น 8 ด้าน คือ 1. ความสามารถด้านภาษา 2. ความสามารถด้านการใช้เหตุผล/การคำนวณ 3. ความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ 4. ความสามารถด้านดนตรี 5. ความสามารถด้านการเคลื่อนไหวร่างกาย 6. ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ 7. ความสามารถด้านการเข้าใจตนเอง 8. ความสามารถในการเข้าใจธรรมชาติ เป็นคุณลักษณะทางปัญญา หรือความสามารถทางสมองของบุคคล ซึ่งแต่ละคนมีความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกัน เมื่อด้านใดได้รับการพัฒนาจะมีผลให้ด้านอื่นพัฒนาขึ้นตามและต้องอาศัยความสามารถหลาย ๆ ด้านประกอบกันด้วย ทฤษฎีพหุปัญญาจึงเป็นแนวทางที่นำไปศึกษาวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล อันนำไปสู่การวางแผนการจัดประสบการณ์ด้วยวิธีการ รูปแบบที่หลากหลายเพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการทุกด้านอย่างสมดุล โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เน้นเรียนให้สนุก เล่นให้มีความรู้

ภาพเป็นสื่อวัสดุที่สามารถมองเห็นด้วยตา ซึ่งประสาทสัมผัสของมนุษย์สามารถรับรู้ได้มากที่สุดเมื่อเทียบกับประสาทสัมผัสอื่น ๆ ซึ่งได้แก่ ประสาทสัมผัสทางหู ลิ้น จมูกและกายมนุษย์สามารถจดจำเรื่องราวจากการอ่านได้ประมาณร้อยละ 10 และสามารถจดจำจากการฟังได้ร้อยละ 20 ในขณะที่สามารถจำเรื่องราวจากการมองเห็นได้ประมาณร้อยละ 30 แต่สามารถจดจำเรื่องราวจากการฟังและมองเห็นพร้อม ๆ กันได้ถึงร้อยละ 50 เอดการ์ เดลีย์ (Edgar Dale. 1969 : 107) ซึ่งภาพเป็นสิ่งที่แสดงความน่าสนใจ น่าตื่นเต้น และบางครั้งการดูจากภาพสามารถอธิบายให้เราเข้าใจและจำได้มากกว่าวิธีอื่น ซึ่งสอดคล้องกับที่ เจโรม บรูเนอร์ (Jerome Bruner. 1966 : 49 อ้างใน วราพร พาโคทม. 2549 : 3) กล่าวว่า การเรียนการสอนจะต้องให้ผู้เรียนได้เริ่มจากประสบการณ์ตรงไปสู่ประสบการณ์จริง เช่น รูปภาพ ภาพหน้าโทรทัศน์ และเชื่อมไปสู่ลักษณะที่เป็นสัญลักษณ์ เช่น คำ ภาษา คังสุภามิตไทยบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า “สิบปากว่า ไม่เท่าตาเห็น” ซึ่งสอดคล้องกับสุภามิตจีนบทที่กล่าวไว้ว่า “ภาพหนึ่งภาพมีค่าเท่ากับคำพูดหนึ่งพันคำ”

ดังนั้นการพัฒนาศักยภาพในการเรียนภาษาอังกฤษด้านคำศัพท์ของนักเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา จึงมีความเหมาะสม

และเป็นไปได้ในการที่จะทำให้นักเรียนมีความสุขในการเรียน สนุกกับกิจกรรม เกิดสมาธิด้วยตัวของกิจกรรม พร้อมทั้งการปฏิสัมพันธ์ที่ดีของทั้งครูผู้สอนและนักเรียน โดยนักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมตั้งแต่เริ่ม จนจบกระบวนการเรียนรู้ โดยผ่านสื่อที่หลากหลาย เช่น ภาพ เสียง และการเคลื่อนไหวร่างกาย

ในขณะที่ เฟลมมิ่ง และ เลวี (Fleming and Levic. 1978 ; อ้างใน วลัยพร พาโคกทม. 2549 : 3) ได้สรุปผลการวิจัยไว้ว่า ประสบการณ์รูปธรรม จะทำให้การเรียนง่ายขึ้น และทำให้เกิดการเรียนรู้ เกิดการคงอยู่ของการเรียนและสามารถใช้สัญลักษณ์ที่เป็นนามธรรมได้ด้วย จะเห็นได้ว่าภาพเป็นสื่อที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี ส่งเสริมให้ผู้เกิดความคิดสร้างสรรค์ กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการอย่างต่อเนื่อง เกิดมโนทัศน์ได้ง่ายกว่าการใช้ถ้อยคำ นอกจากนี้ ภาพยังเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการจำเรื่องราวต่าง ๆ ได้ดี และยังมีอิทธิพลต่อการจำได้สูงกว่าสิ่งเร้าประเภทอื่น เพราะภาพมีรายละเอียดที่ช่วยในการจำมากกว่าสิ่งเร้าอย่างอื่น ส่งผลให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดีโดยอาศัยภาพ (Eysenoh. 1977 ; อ้างใน ทัดดาว บุตรฉาย. 2548 : 5)

โรงเรียนธีรภาคเทคโนโลยี เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มุ่งเน้นนโยบายที่จะปฏิรูปการศึกษาของโรงเรียนให้เป็นผู้นำทางด้านวิชาชีพและวิชาการ โดยจัดการศึกษาในลักษณะของความเป็นนานาชาติ กล่าวคือให้นักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับสากล คือ ภาษาอังกฤษ จีนกลาง พร้อมทั้งจัดให้มีโครงการแลกเปลี่ยนนักเรียนกับสถาบันทั้งในและต่างประเทศ ถึงแม้ว่าโรงเรียนได้จัดให้มีการดำเนินการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นภาษาอังกฤษค่อนข้างมากก็ตาม แต่ยังมีปัญหาที่ทำให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ (โรงเรียนธีรภาคเทคโนโลยี. 2550 : 2-3)

จากสรุปผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 มีระดับผลการเรียนในระดับ 0, 1 และ 2 คิดเป็นร้อยละ 69 ในขณะที่ผู้เรียนที่ได้ระดับผลการเรียน 3 และ 4 มีเพียงร้อยละ 31 (โรงเรียนธีรภาคเทคโนโลยี. 2551 : 3) เมื่อพิจารณาภาพรวมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับพอใช้ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนยังมีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับที่จะต้องพัฒนาอีกมาก

จะเห็นได้ว่า ผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 เฉลี่ยร้อยละ 69 อยู่ในระดับพอใช้ วรรณทิพย์ บุญกานนท์ (2551 : 12) กล่าวว่า ปัญหาที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าเป้าหมายที่โรงเรียนวางไว้ สาเหตุที่สำคัญที่สุด คือ ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน ผู้เรียนและวิธีการสอน เพราะทั้งสามด้านต่างมีความ-

สัมพันธ์และเกี่ยวข้องกันที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังที่ สมพร วราวิทย์ศรี (2539 : 2) กล่าวว่า ผู้สอนมุ่งหวังที่จะให้เกิดทักษะทั้ง 4 ด้านขึ้นในตัวของผู้เรียน ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อประโยชน์ในการสื่อสาร ความเข้าใจ และความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการจะอยู่ในรูปตำราเรียนภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ ดังที่ ดวงเพ็ญ อินทรประวัตติ (2521 : 151) ได้ให้ความคิดเห็นว่ากรรมวิธีการสอนภาษาอังกฤษทักษะต่าง ๆ เช่น การสอนฟัง พูด อ่าน เขียนนั้น ได้รับความสนใจมากและมีผู้แนะวิธีการสอนไว้แพร่หลาย แต่สิ่งสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ การเรียนรู้ความหมายของความคิดซึ่งเป็นเรื่องของคำศัพท์นั้นกลับได้รับความสนใจน้อยและการละเลยทางด้าน การสอนคำศัพท์ได้ก่อให้เกิดปัญหาแก่นักเรียน ไทยในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหลายด้าน และปัญหาประการหนึ่งของนักศึกษาไทยในการอ่านภาษาอังกฤษ คือ อ่านแล้วไม่เข้าใจเรื่องราว ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากไม่รู้คำศัพท์ หรือไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ในข้อความนั้น

จากความสำคัญและปัญหาของการเรียนรู้และจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ไม่ได้ดังกล่าว ประกอบกับในยุคปัจจุบันเป็นยุคปฏิรูปการศึกษาเพื่อเข้าสู่การประกันคุณภาพการศึกษา คณะครู อาจารย์ และ โรงเรียน จึงต้องมีการพัฒนาการเรียนการสอนให้นักเรียนได้รับความรู้และนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง ปัญหาเหล่านี้เกิดจากการที่นักเรียนไม่รู้คำศัพท์ จำไม่ได้ ไม่เข้าใจความหมาย จึงทำให้อ่านภาษาอังกฤษไม่ออก เขียนไม่ได้ ฟังไม่เข้าใจ จึงเป็นเหตุให้ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบ ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา มาใช้เพื่อแก้ปัญหาการไม่รู้และจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ได้ให้แก่ นักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนธีรภาคเทคโนโลยี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการจำและเพิ่มพูนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมรูปภาพเป็นสื่อประกอบ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน น่าสนใจ เกิดความคิดสร้างสรรค์ในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาสมองและสามารถจำคำศัพท์ได้มากขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา
3. เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา

4. เพื่อวิเคราะห์หาระดับความพึงพอใจการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยการใช้รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา

สมมติฐานการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
2. รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบ ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญามีค่าดัชนีประสิทธิผลเพิ่มขึ้น
3. หลังจากที่นักเรียนได้เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบ ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาแล้ว นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา มีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนธีรภาคเทคโนโลยี ปีการศึกษา 2552 จำนวน 184 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1/6 สาขาวิชาพลศึกษา โรงเรียนธีรภาคเทคโนโลยี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 31 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

2.1.1 รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.2.2 ความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนเน้น

ความจำจากภาพประกอบตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา

3. สถานที่ โรงเรียนธีรภาคเทคโนโลยี เขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ดเขต 1

4. เนื้อหาสาระ ได้แก่

4.1 คำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 311 คำ โดยจัดกลุ่มคำศัพท์ได้ 3 กลุ่ม คือ คำนาม (Nouns) คำกริยา (Verbs) และ คำคุณศัพท์ (Adjectives) จากหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1 (2000-1201) ดังนี้

กลุ่มที่ 1 คำนาม (Nouns) จำนวน 174 คำ ประกอบด้วย

- หมวดเครื่องแต่งกาย (Clothing) 25 คำ
- หมวดเครื่องใช้ส่วนตัว (Personal Items) 11 คำ
- หมวดภาชนะ (Utensils) 16 คำ
- หมวดเครื่องมือ (Tools) 18 คำ
- หมวดเครื่องเขียน (Stationery) 19 คำ
- หมวดอาชีพ (Occupations) 21 คำ
- หมวดอาคาร (Buildings) 21 คำ
- หมวดขนส่งทางบก (Road Transports) 15 คำ
- หมวดขนส่งทางน้ำ (Water Transports) 8 คำ
- หมวดขนส่งทางอากาศ (Air Transports) 7 คำ
- หมวดสัตว์ (Animals) 28 คำ

กลุ่มที่ 2 คำกริยา (Verbs) จำนวน 60 คำ ประกอบด้วย

act, bake, break, chop, clap, crawl, cry, dance, dig, drink, earn, eat, fall, fly, give, go, have, hear, jump, kneel, knit, laugh, learn, move, nod, play, pull, push, read, ride, run, scream, see, sew, shower, sit, sleep, slip, smell, smile, snap, speak, stand, swim, talk, teach, think, throw, touch, twist, understand, use, vote, walk, wave, weep, study, work, write, yawn, yell.

กลุ่มที่ 3 คำคุณศัพท์ (Adjectives) จำนวน 50 คำ ประกอบด้วย

afraid, alike, angry, awake, bad, big, tall, tiny, ugly, unhappy, quite, sad, scared, short, different, dirty, early, excellent, fast, fat, fiery, full, empty, friendly, brave, colorful, courage, slow, small, smart, straight, splendid, little, long, loud, mad, many, multicolored, narrow, new, old, good, happy, healthy, hot, large, last, wide, wiggly, young.

5. ระยะเวลาดำเนินการทดลอง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โดยใช้เวลาในการทดลอง สัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 3 คาบ (คาบละ 50 นาที) เป็นเวลา 14 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 42 คาบ

นิยามศัพท์เฉพาะ

รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบ มีการจัดกระบวนการเรียนการสอนโดยใช้รูปภาพเป็นสื่อประกอบ และอาศัยเทคนิคช่วยจำต่าง ๆ

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกด้านบวกของนักเรียน ที่เกี่ยวกับรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบ

การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการที่ทำให้เกิดการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถทางด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

การจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการเก็บรักษาข้อมูลคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกิดจากการเรียนรู้มาแสดงให้ปรากฏในสถานการณ์ปัจจุบันและสามารถระลึก รัับรู้ได้

ทฤษฎีหุปัญญา หมายถึง ทฤษฎีที่ว่าด้วยความฉลาดของนักเรียน 8 ด้าน คือ 1. ความสามารถด้านภาษา 2. ความสามารถด้านการใช้เหตุผล/การคำนวณ 3. ความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ 4. ความสามารถด้านดนตรี 5. ความสามารถด้านการเคลื่อนไหวร่างกาย 6. ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ 7. ความสามารถด้านการเข้าใจตนเอง และ 8. ความสามารถในการเข้าใจธรรมชาติ ซึ่งเป็นคุณลักษณะทางปัญญา หรือความสามารถทางสมองของบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งความฉลาดทางด้านภาษาที่ใช้รูปภาพเป็นสื่อ เพื่อพัฒนาสมองด้านความจำและความเข้าใจ สอดแทรกกระบวนการคิดที่หลากหลายเพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันทุกรูปแบบ นำไปสู่การปฏิบัติจริงทำให้นักเรียนจดจำสิ่งที่เรียนได้นานและถาวร

รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบ ตามแนวทฤษฎีหุปัญญา หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเชื่อมโยงจุดประสงค์การเรียนรู้ให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับภาษา ตรรกและคณิตศาสตร์ มิติสัมพันธ์ ร่างกายและความเคลื่อนไหว ดนตรี มนุษยสัมพันธ์ ความเข้าใจตนเองและความเข้าใจธรรมชาติ ที่เน้นการเรียนรู้ตามธรรมชาติของสมอง ซึ่งนักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรงผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 โดยใช้รูปภาพเป็นสื่อในการจดจำคำศัพท์จากภาพและเสียงผ่านวีดิทัศน์ด้วยช่วงเวลาที่รวดเร็ว ผสมผสานการบูรณาการเรียนรู้เพื่อพัฒนาปัญญาพร้อมกับเทคนิค IDP นำไปสู่การพัฒนาทักษะการคิดที่หลากหลายให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันทุกด้าน

นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ หมายถึง ผู้สำเร็จการศึกษาจากระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเข้าเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ของ โรงเรียนธีรภาคเทคโนโลยี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนใช้รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบ นำไปพัฒนาตนเองในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. ครูใช้รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบ เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY